

פרשת אלישבע חוזרת!

אלישבע ציזים הפכה פילגשו של משה דיין כדי לעזור לאחיה (מימין) במישפט פלילי. עכשיו הסתבך שוב בפלילים, ואלישבע איננה

הביטחון מחזר אחריה. כאשר נודע לדיין כי מוצא מישפחה של אמה מוינה, הומין עבור הכת שטרודל וינאי.

הרומאן המפתיע בין שרהביטחון והתופרת הקטנה התפתח לסיפור אהבה של שנתיים. בתקופה זו נהג דיין להיפגש עם אלישבע במקומות שונים ולשוחח בחברתה על ענייני ביטחון סוריים בכל מקום שבהם נפגשו.

הפגישה האינטימית הראשונה בין השניים, נערכה בחדר מספר 319 במלון דן, שם התגורר דיין לעיתים. למרות שבאותה תקופה היה לו רומאן קבוע עם רחל כורסרבינוביץ, שאותה נשא לאשה אחרי גירושו מאשתו רות, לא משך דיין את ידו מהסיפור עם אלישבע.

דיין עמד בדיבורו, והפגיש את אלישבע ואת אמה עם היועץ המישפטי. בפגישות אחרות ניסו השניים

לדיין את כתובתה ומיספרה הטלפון שלה. היא ניסתה לטלפן לשמגר, מיד, כדי לספר על הפנייתו של דיין, אבל לא הצליחה להשיג אותו.

למחרת כבוקר נמסר לאלישבע כי בעת שנעדרה מביתה, צילצל אליה פעמים מיספר גבר שאמר כי שמו משה דיין. עוד לפני שהספיקה אלישבע לקלוט את הדברים צילצל הטלפון שנית. דיין אמר לה כי הוא רוצה לפגוש אותה מיד, בכל מקום שבו תהיה מוכנה לפגשו. כאשר שאלה אלישבע מה הבהילות הסביר לה כי שקל את בעייתה והחליט לסייע לה אישית, ולפנות אל שמגר בעצמו.

עבר פלילי

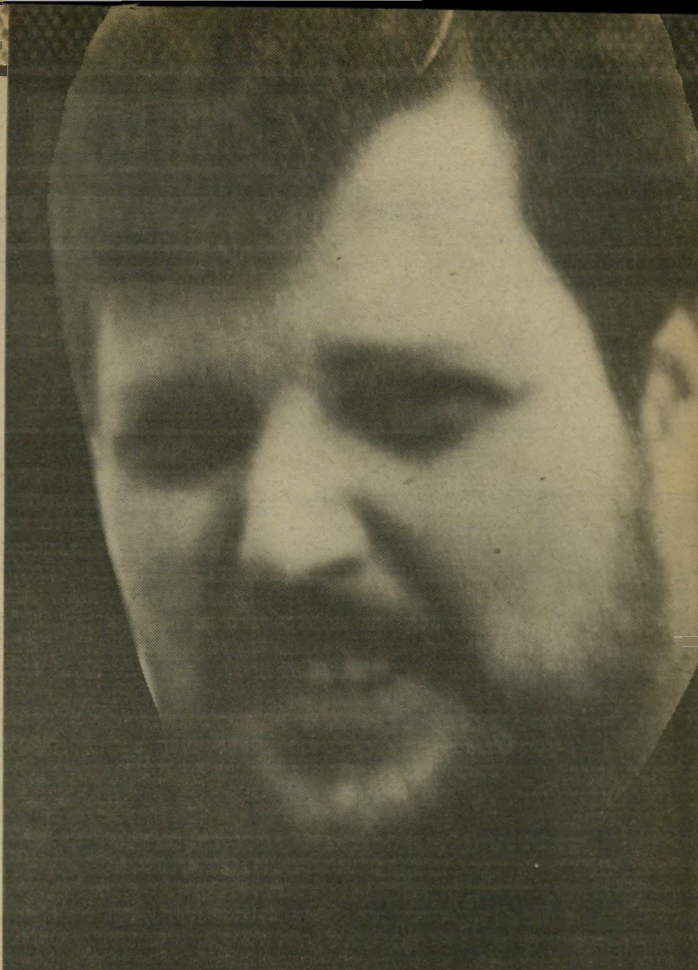
חדיש

ב הפגישה השנייה בין השניים נערכה במיספרה במלון ירון.

לנסוע לארצות-הברית, כדי להיפגש עם אביו, הרברט (חיים) קאהן, שהיה קצין בצבא-הסוחר של מדינת-ישראל ואחרי גירושו מאמו של משה עזב את הארץ והשתקע בארצות-הברית. האב שלח למשה כרטיס-טיסה, אבל האם השתמשה בכרטיס כאמצעי לחץ, כדי להוציא כספים נוספים מהאב.

כאשר עמד משה לנסוע לחו"ל הוא השכיר את הדירה שבה התגורר, וקיבל מהשוכר דמי-קרימה בהמחאה בנקאית. אולם השוכר התחרט ומשה סירב להחזיר לו את דמי-הקרימה ששילם. הוא ביצע תיקון קטן בתאריך והשתמש בו כדי לקנות מיוזודה לנסיעה. הצ'ק חזר, מוכר המזודה בא אל אמו של משה, פרצה מהומה והמיסטררה הוועקה. משה נעצר שוב.

האם והאחות חששו כי מישפט נוסף יגרום להפעלת עונש המאסר המותנה של שישה חודשים שהיה עדיין תלוי

הקורבן היה לשווא

לשכנע את שמגר שלא להגיש את התיק נגד האב, בגלל נסיבותיו המידיות, אבל שמגר לא השתכנע. הוא

בנוכחותה של אלישבע טלפן דיין לשמגר, אך נאמר לו כי זה אינו נמצא בכיתה. או כבר הבחינה אלישבע כי שר-

ועומר, והן ידעו כי הרבר ימנע את נסיעתו של האב מישראל.

השתיים הפעילו כל קשר שהיה להן ואת כל תושביותן כדי למצוא לאב מוצא מהתסבוכת שאליה נקלע. מישוהו אמר להן כי משה דיין הוא בעל השפעה על היועץ-המישפטי, והפניה אליו היתה מיפלט של יאוש.

יתכן, שכמו במקרה של קליאר פטרה, אילו היה אפה של אלישבע ארוך יותר או עיניה קטנות יותר, לא היה קורה כל מה שקרה, אבל אלישבע היתה צעירה מצודרת, בעלת גוף סכסי, עיני שקר חומות, ושיער שחור כעורב. היא גם נראתה צעירה בהרבה מגילה ומשה דיין נמשך אליה.

כאשר שמעה אלישבע כי שר-הביטחון שמיע לבקרה מיד, הסבירה לו כי הרבר יתן, והיא נותן, מכיוון שהיא מדברת מחנות-השמלות של אמה, ובואו יבדק את הלקוחות. דיין לא נרתע, והציע לפגוש את אלישבע במיספרה במלון ירון. שבה נהג לאכול צהריים באותה תקופה. מה פתאום אתה רוצה לפגוש אותי? שאלה אל-שבץ בתמימות, ודיין ענה: כי יש לך קול מעניין מאוד.

הפגישה בין השניים נערכה כבר בצהרי אחרון יום. אלישבע הגיעה למיסי עדה, אבל מרוב התרגשות שכחה כנראה את סימון-ההיכר הכולט ביותר של דיין, הרטיה השחורה, והיא היתה צריכה להיעזר במלצר כדי לזהות את שרהביטחון. הוא הקשיב לה בסבלנות ואמר כי הוא מוכן לטלפן לשמגר בו במקום.

אולם, משום מה, לא התקיימה שיחת-הטלפון מן המלון, ודיין הומין את הצעירה להצטרף אליו למסיבת-קוקטייל במלון דן. למרות סירובה, נתן לה דיין מעטפה ובה ציין את מיספר חדרו במלון — 319. על המעטפה נרשם גם שמו של היועץ המישפטי, בכתיב בלתי מזהה: מר מאיר שמגר, עו"ד.

אלישבע לקחה את המעטפה ומסרה

אם יוכל לבוא אליה מיד, כדי לטפל אישית בכעיה שהציקה לה.

גניבת בקבוקי-חלב

אלישבע היתה מוכנה לעשות הרבה עבור אחיה, משה, שהיה צעיר ממנה בשלוש שנים. השניים גדלו בתנאים קשים עם אמם אלפרידה, שניהלה את חנות-השמלות בדיונגוף. מכיוון שכמעט מעולם לא היה אב במישפחה אבל-ברשל-צ'ז'ויסקאהן, היו הקשרים בין האם ובין שני הילדים חזקים במיוחד.

ב-1968: היה משה (פריץ) קאהן בן 20, וכבר בעל עבר פלילי עשיר. בכיתה

פסק-הדין שהרשיע את משה (פריץ) קאהן בעבירה של ניסיון לקבל דבר במרימה וכן בעבירה של שובעת-שקר, לא הגיע מעולם לכות'רות העיתונים. הרשעה שיגרתית זו, שהרשיע השופט דויד בראופיר את משה קאהן, לא עניינה איש. רק מי שגילה כי משה קאהן הוא אחיה החורג של אלישבע ציזים, ידע כי הוא עומד לפני סיפור ארוך.

עוד לפני שאסי וקרולין דיין הסעיר רו את המדינה בסיפורי-מיטה סנסי ציוניים מעל דפי העיתונות, עשה זאת משה דיין בפרשת-אבהים סודית, שהושגתה בזמנו לפרשת פרופיומו. במרכזה של פרשה זו, שכונתה פרשת אלישבע, עמדה אלישבע ציזים, צעיריה שחרחרת, בעלת סלון לשמלות אלפי ברחוב דיונגוף.

בתאריך לא ברור בשלהי 1968, צילצל הטלפון במישרן-הביטחון בתל-אביב. קול של אשה שלא הזדהתה ביקש לדבר עם שרהביטחון ראו. נראה כי המרכזניות היו רגילות להעביר לשרהביטחון שיחות נשיות לא-מזוהות כאלה, והן לא הופתעו. הצעירה שמעה מהעבר השני את קולו המפורסם של גיבורי-ישראל ששאל אותה במה יוכל לעזור לה.

הצעירה הסבירה כי אחיה הסתבך בפרשה פלילית והיא זקוקה לפתק משר-הביטחון אל מי שהיה אז היועץ המישפטי-למשלה, היום נשיא בית-הדין המישפטי-העליון, מאיר שמגר. הצעירה הסבירה כי שמעה שלדיין יש השפעה על היועץ המישפטי, והיא מבקשת שיסדר לה ראיון איתו.

בחורה בת 22 זקוקה להרבה חוצפה כדי להתקשר לשרהביטחון, שלא הכיר אותה ולא שמע עליה מעולם, ולבקש ממנו טובה אישית. במיוחד כשהוא נמצא בעיצומה של מילחמת-ההתשה, שהעסיקה אז את המדינה. אבל הימורה של אלישבע הצליח. שר-הביטחון לא טרם בפניה את הטלפון ולא התחמק בצורה אלגנטית. הוא שאל

הספר התקשה מאוד בלימודים ונשאר כמה כיתות. תחילה נתפס בגניבת בקבוקי-חלב ואחר-כך נעצר על גניפת שמשות. עד גיל 18 נזקפו כבר לחובותו תישעה תיקים פליליים.

זמן קצר אחרי מילחמת ששת-הימים הואשם משה בקבלת דבר במרימה ובמשיכת צ'ק ללא כיסוי. את הצ'ק נתן או הצעיר לבעל חנות-ספרים, תמורת סחורה שקיבל למכירה. סכום הצ'ק היה רק 360 ל"י, סכום פועט גם באותם ימים. הוא הורשע ונידון לשישה חודשי-מאסר על-תנאי למשך שנתיים. מיד אחרי סיום מישפטו עמד משה

אלישבע ואמה
האם והנהגה להקליט שיחות-טלפון